

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1546. usque ad annum 1549

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118529

§. 46. Consultatio habita circa articulos de justificatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66608)

Sæcul XVI.
A C. 1546.

XX. Omnia hominum etiam sanctissimorum opera sunt peccata: bona justorum opera per Dei misericordiam sunt venialia, sed secundum justitiæ divinæ rigorem mortalia.

XXI. Homo justus, sicuti merito suspicari debet opera sua esse peccata, ita debet pro certo habere, ea non imputari.

XXII. Gratia & justitia non est aliud, quam divina voluntas, neque in justificationis est justitia aliqua inhærens: nec ipsorum peccata delentur, sed remittuntur solum, & non imputantur.

XXIII. Justitia nostra non est aliud, quam imputatio Justitiæ Christi, justisque necessaria est continua justificatio, & imputatio Justitiæ Christi.

XXIV. Justificati omnes ad æqualem gratiæ gloriæque mensuram admittuntur, omnesque Christiani ex æquo cum ipsa Virgine Dei Matre justitiam participant, nec minus sancti sunt.

XXV. Opera hominis justificati beatitudinis merita non sunt, neque fiducia ulla in iis, sed in sola Dei misericordia collocanda.

§. XLVI.

Consultatio habita circa articulos de Justificatione.

Fallav. c. 4.
n. 7. & seq.

Die vigesima octava Junii quadraginta quinque Theologi convenerant, qui illos

illos viginti quinque articulos mox re-
 latos discuterent. Verum ingens erat
 circa eos opinionum varietas, præci-
 pue circa articulum de Justificatione;
 quippe solus Senensis Archiepiscopus
 totum Justificationis opus Christo ita
 adscripserat, ut hominem nihil omnino
 ad id conferre assereret, id tamen Pa-
 tribus summopere displicuit: Matera-
 nus autem Episcopus ostendit, quod
 opera ad justificationem & ad salu-
 tem conducant, simul tamen a gratia
 divina dependeant, quam doctrinam
 suam exemplo Zachæi comprobavit,
 pluresque sacræ Scripturæ textus fu-
 sius exposuit, atque ex iis demonstra-
 vit, quod sola fides ad salutem non
 sufficiat, sed insuper alii nostræ liberta-
 tis conatus, necnon Baptismi Sacra-
 mentum requirantur. Postea Luthera-
 norum errores, qui liberum arbitrium
 nullas in justificatione partes habere,
 eamque duntaxat gratiæ opus esse affir-
 mabant, strenue confutavit, eamque sen-
 tentiam confirmavit auctoritate Cælesti-
 ni Papæ ex celebri ejus ad Franciæ E-
 piscopos Epistola, necnon ex D. Au-
 gustino, ubi in Psalmum centesimum
 quadragesimum quintum commentatur.
 His subjunxit, quod Christus Dominus
 sit Vitis, nos vero simus palmites, &
 fructus ad ipsum palmitem, nec ad

Sæcul. XVI.
 A.C. 1546.

Sæcul. XVI. solam vitem referatur, ut proin homo
 A C. 1546. fructum ferendo meritum acquirere va-
 leat.

Pallav. n. 10. In alia Congregatione Marcus Vi-
 gerius Senogalliensis Episcopus de eo-
 dem argumento differens ostendit, quod
 fides sit janua, per quam ad justifica-
 tionem acceditur, nec tamen ad me-
 tam assequendam sufficiat veram hanc
 portam ingredi, sed omnino ac indefi-
 nenter divinorum præceptorum viam
 percurrere oporteat. Verum Caven-
 sis Episcopus proluxa oratione omnia fidei
 esse attribuenda, ostendere nitebatur,
 hancque in rem asserbat, quod infusa
 fide quantocius justificatio sequatur, e-
 jusque individuae quidem comites essent
 spes, ac charitas, nullatenus vero il-
 lius causae existerent, & minus il-
 lam præcederent. Hæc opinio non mo-
 do a Patribus fuit rejecta, sed etiam ab
 Episcopo Castellimarino tanquam hæ-
 retica fuit proclamata. Demum Ber-
 tanus Fanensis Episcopus sermone ad
 duas horas protracto potissimum duo
 hæc capita comprobare satagebat, ex
 quibus primum erat sequens; *Dicitur*
homo justificari per fidem, non autem a fi-
de: etenim nostra justitia non est ipsa fides,
sed eam per fidem consequimur. Alterum.
ubi Propheta dixit, quasi pannus mensura-
tus universae justitiae nostrae, ipse minime
 locu-

Ha. c. 64.

locutus est de nostris operibus, perinde quasi cuncta essent contaminata, & criminosa, quod sentiunt Lutherani; sed deploravit illius populi nequitiam, apud quem quodcumque honestum opus inspergebatur quam plurimis noxarum maculis ipsum deturpantibus: itidem ac inquinatur pannus, in quo minime quaedam particulae mundae sunt, sed undique plurimae ac maximae sordibus faede inquinatae.

His peractis Agathensis & Lancianensis Episcopi, hanc in rem ita perorabant: Homo agendo ad suam justificationem conmittitur, quoniam vocationi potius est consentire ac dissentire, & quantum ex eorum dissertationibus elicere mihi videor, tam ipsi, quam alii pro eodem sumebant active ac libere conniti. His adjecere, quod negetur ab Apostolo, justificationem haberi ex iis operibus, quae fidem antecedunt, & ab ea non pendent, quemadmodum ab ea non pendeant observationes caeremoniarum legalium, in quibus Hebraei plurimum confidebant, quos ibi Paulus alloquitur.

His subjunxit Bituntinus, ita disputans: Duo interveniunt, cum impius justitiam accipit: I. Liberatio ab injustitiae statu; II. Justitiae adeptio. Verum ille Scholasticorum principiis pressius inhærens circa hoc argumentum plures adhibuit voces obscuras, quibus

Sæc. XVI.
A.C. 1546.

Sæcul. XVI.
A. C. 1546. quæstio parum fuit dilucidata: demum vero imputativam Lutheranorum justitiam impugnavit.

Minus grata Patribus accidit Julii Contareni Bellunensis Episcopi oratio, hic enim cuncta fidei, ac Christi Domini meritis, nihil vero operibus adscribens, hæc effatus est: *Opera solum sunt fidei, ac justitiæ signa, in quibus nulla vis inest ad consequendam conservandamque justitiam: quemadmodum, ubicunque Sol est, lux itidem est, adeoque solaris lucis aspectus alicubi, indicio nobis est fructuum, quos ibidem Sol procreat; tametsi fructuum procreatio non a luce tanquam a causa proveniat, sed ab aliis qualitatibus, solis virtute procreatis, lucemque comitantibus: in supremi Judicii commemoratione mentio operum a Christo quidem fit, non quia gloriam promerentur, sed quia fidem probent, adeoque perinde est a Christo dici, sitivi & dedistis mihi bibere: ac dici: ex hujusmodi opere patuit fides vestra. Quidquid nostrorum operum efficacitati conceditur, Jesu Christi sanguinis efficacitati detrahitur.*

Hæc opinio ita exposita in quorundam Patrum memoriam revocabat suspicionem, atque objurgationes, quas Casparus Contarenius hujus Episcopi Patruus antea subierat, eo quod circa piarum actionum merita minus sanam fovisset doctrinam. Porro in sententiam peni-

penitus oppositam pro explicanda justifi- Sæcul. XVI.
A.C. 1546.
 catione abiisse videbatur Bernardus
 Diaz Calaguritanus Antistes, qui ita
 differuit: *Infidelis nullam sibi viam sternit
 per ullum opus ad promerendam vocationem,
 sed hæc merum est donum liberaliter a Deo
 impertitum. Dein, posita vocatione libe-
 rum est vocato vel obtemperare, vel obfi-
 sere. Homo etiam obtemperat, si velit,
 credit, sperat, se convertit ad Deum,
 quem agnoscit propitium cuicumque ad ipsum
 confugienti, detestatur peccata, obfirmat
 animum ad divinam legem observandam, ac
 Baptismum suscipit, in quo gratiam obti-
 net a Deo, qua infusa redditur justus: du-
 as itaque res a Deo in nobis perfici puto si-
 ne nobis, hoc est, nulla nostri arbitrii effi-
 cientia eas adjuvante, vocationem ad fru-
 gem, & justitiæ illapsam: penes nostram
 libertatem est utrumque suscipere, sed per
 opem divinam: vocatio recipitur, si ipsi ob-
 temperemus, justitia vero, si ipsi velimus
 recipere a Deo eam nobis offerente, atque
 ad eam infundendam parato, in utriusque hu-
 jusce doni usu nos una cum Deo agimus, a-
 deoque quodcumque nostrum opus honestum,
 totum est nostrum, idemque Dei totum est,
 Dei quidem quippe agentis potissimi, nostrum
 quippe causæ secundariæ. Ast ideo dicitur
 homo per fidem justificari, quod hæc ex hu-
 militate nativa nos attollat, motusque quos-
 dam supra conditionem naturæ nobis impri-
 mat,*

Sæcul. XVI. mat, efficiatque, ut a Deo respiciamur, ceu
 A.C. 1546 iter justitiæ jam ingressi.

Verum Canariensis Episcopus non modo Bellunensis, sed & Cavenfis Antistitis sententiam confutare videbatur, cum ceteris hæc affirmans: *Opera in statu naturæ, ac per generalem Dei opem peracta, nihil continere meriti seu condigni, seu congrui ad gratiam impetrandam; existimavit tamen, Deum quandoque ex sua beneficentia moveri ab illis operibus ad eam concedendam.* Ast illius sententia fuit rejecta: ceterum cum Lutherus ad propugnandos suos errores tanquam unico refugio abuteretur hisce D. Pauli verbis: *Homo justificatur per fidem*, hinc omnium cura in id tendebat, ut hic textus probe explicaretur: Equidem communis omnium Patrum sententia erat, quod fides justificet: verum quænam sit illa fides, ac qua demum ratione illa hominem reddat justum, decidere oportebat, cum sacræ Paginæ plures fidei adscribant prærogativas, quæ ei soli attribui valent, quippe nonnunquam hæc vox *fides* accipitur pro quadam promissum exsolvendi obligatione, in quo sensu D. Paulus ait ad Romanos cap. 3. v. 3. *Nunquid incredulitas illorum (Judæorum) fidem Dei evacuabit.* Præterea nonnunquam significat donum miracula operandi, ut inquit

quit idem Apostolus 1. Cor. 13. v. 2. *Sæcul. XVI.*
Etsi habuero omnem fidem, ita ut montes A. C. 1546.
transferam: nec minus aliquando sumitur
 pro conscientia juxta illud D. Pauli
 ad Rom. 14. v. 23. *Omne, quod non est*
ex fide, peccatum est. Nec raro etiam sig-
 nificat fiduciam in promissiones Dei,
 hinc ait S. Jacobus cap. 1. v. 6. *Pos-*
tulet in fide nihil hæsitans. Tandem ali-
 quoties accipitur pro firma fide, qua
 credimus omnia a Deo revelata, licet
 oculis nostris perspici nequeant. Insuper
 huic voci adhuc alii, & quidem omni-
 nino quindecim sensus attribuebantur.

§. XLVII.

Theologorum sententiæ circa justifica-
tionem per fidem.

Dominicus Soto ex Ordine Fratrum
 Prædicatorum mentem suam his
 verbis aperuit: Si fides in tot articulos
 dispescitur, tunc Lutheri Sectatoribus
 victoria ultro conceditur: *Dux enim so-*
lummodo sunt fidei acceptiones, altera, ve-
ritatem & realitatem asseverantis, sive pro-
mittentis, altera, assensum auscultantis.
Prior est in Deo, altera sola est nostra, de-
que hac intelligenda Scripturæ loca, quæ
de fide nostra loquuntur. Fidem vero pro
fiducia & confidentia accipere, non mo-
do improprium est, sed abusivum, neque D.
Paulo